

Új történet
a *The DUFF* – *A pöttyök világából*

LYING OUT LOUD

a hazugságháló

fine
selection

KODY KEPLINGER

KODY KEPLINGER

LYING
OUT
a hazugságháló
LOUD

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Amy L-nek.

Az én legjobb online barátnőmnek.

Az én gonosz báránykámnak.

Te mindig hiszel bennem.

Még akkor is, amikor én nem hiszek saját magamban.

Köszönöm!

1. FEJEZET

ÉN, SONNY ELIZABETH ARDMORE ezennel elismerem, hogy remekül hazudok.

Nem mintha világéletemben erre vágytam volna, egyszerűen csak így alakult. Először a házi feladatokról füllentettem (konkrétan *sikerült meggyőzőnöm* a tanárokat, hogy a kutya megette a házimat, még könnyeket is kipréseltem magamból, bármit, amit csak kellett), aztán a családomról hazudtam (például azt, hogy apám nemzetközi kapcsolatokkal rendelkező üzletember, nem pedig egy semmirekellő tolvaj, akit hétéves koromban lecsuktak), majd eljutottam odáig, hogy már semmiről sem mondtam igazat.

De bármilyen kitűnően hazudok is, az utóbbi időben nem sokat profitáltam a dologból. Úgyhogy most igazat fogok mondani. A színtiszta igazat. Mindenben. Ha belehalok is!

Legtöbbször akkor hazudok, ha éppen rossz napom van, és azon a pénteken, amikor a mobilom – az a régi, ormótlan, kártyás féltégla, ami csak polifonikus csengőhangokat tud kipréselni magából – hat hosszú év után megadta magát, *kifejezetten* rossz napom volt.

Valamikor az éjszaka közepén adta be a kulcsot, békésen, némán távozott a működőképes készülékek sorából, úgyhogy nem ébresztett

a szokásos időpontban, hajnali ötkor. Helyette Amy telefonjának (a legújabb, legdrágább okostelefon, természetesen) fülsiketítő, nagyon is valóságosnak tűnő, tűzjelzőszerű ébresztőjére keltem.

Hevesen dobogó szívvel felpattantam, míg az ágy másik oldalán fekvő legjobb barátnőm továbbra is békésen aludt.

– Amy! – löktem meg a karját. – Amy, kapcsold ki azt a borzalmat!

Nyögött egyet, és oldalra fordult. A sziréna egyre csak vijjogott, miközben Amy próbálta kikapcsolni az ébresztőt. Végül sikerült elhallgattatnia.

– Miért ezt állítottad be ébresztőnek? – kérdeztem, miközben Amy kinyújtóztatta hosszú, vékony karját.

– A többi nem elég hangos, hogy felkeltsen – válaszolta.

– Ez is csak épphogy – morogtam.

Abban a pillanatban rádöbentem, mit jelent valójában Amy iszonyatos ébresztőhangja. Előbb kellett volna kelnem, mint neki. Össze kellett volna szednem magam, hogy kiosonjak, mielőtt a szülei hatkor felébrednek. Csakhogy nem működött a telefonom, és már negyed hét volt... Hogy finoman és nőiesen fogalmazzak, kibaszottul megszívtam.

– Miért nem mondd azt a szüleimnek, hogy elaludtunk tegnap este? – kérdezte Amy, miközben én ide-oda botorkáltam a szobájában, és kirángattam gyűrött ruhákkal teli sporttáskámat az ágya alól. – Nem zavarná őket.

– Azért, mert akkor felhívnák anyámat, hogy ne aggódjon – vágtam rá, miközben átbújtattam katasztrofális frizurámat egy zöld póló nyakán. – Ezt pedig egy csomó kérdés követné, amit nem akarok.

– Tényleg nem értem, miért nem mondd el nekik, hogy kirakott.

Amy felállt, és nekilátott kifésülni sötét, göndör haját, ami a fizika törvényeit meghazudtolva tökéletesen állt, hiába kelt pár perccel ezelőtt. A legjobb barátnőm egyike azon keveseknek, akik hajnalok hajnalán is gyönyörűek. Ami teljesen más megvilágításba helyezi azt a szépségtippet, hogy aludjunk ki magunkat, ha gyönyörűek akarunk lenni. Ha nem szeretném őt ennyire, tutira gyűlölném ezért.

– Túl bonyolult ez az egész – ütöttem el a dolgot.

Kivettem a kezéből a fésűt, hogy kibogozzam a hajamat díszítő csomókat. Ez volt az egyetlen közös bennem és Amyben: mindketőnk haja eszméletlenül göndör. Igazi csigás frizuránk van. Olyan, amit mindenki irigyel, pedig valójában az égvilágon semmit sem lehet vele kezdeni. Csakhogy míg Amy haja hosszú, sötétbarna és tökéletes, addig az enyém vállig érő, szőke és lassan teljesen az örületbe kerget. Egy *örökkévalóságba* telt, mire reggelenként kibogoztam, ma pedig nem állt ennyi idő a rendelkezésemre.

– Hát, remélem, hamarosan megbeszélitek a dolgot anyukáddal – szólalt meg Amy –, mert bár szeretem, hogy itt vagy, de kezd egy kicsit túlságosan bonyolulttá válni a dolog.

– Nekem mondd?

Nem ő készült arra, hogy kiugorjon az emeletről.

Hallottam a folyosóról, hogy Mr. Rush ide-oda mászkál, és munkába készülődik. Most – fogmosás nélkül, dezodor híján a csodás, természetes illatot árasztva – eljött az ideje, hogy lelépjek.

Odarohantam Amy ablakához, és kinyitottam.

– Ha meghalnék, vicces, de azért szívfacsaró beszédet mondj a temetésemen, jó?

– Sonny! – ragadta meg Amy a karomat, és elrángatott az ablak közeléből. – Szó sem lehet róla! Nehogy megpróbáld!

– Miért ne?

– Például azért, mert nem biztonságos – válaszolta. Amikor rájött, hogy ez nem lesz elég a lebeszélésemhez, hozzátette: – Egyébként meg pont a konyhaablak mellett esnél le. Ha anya épp reggelizik, és meglátja, hogy valaki lepottyan az égből...

– Igaz. Basszus! Most mit csináljak?

– Várd meg, míg mindenki elmegy – javasolta Amy. – Akkor ki-
osonhatsz, és bezárhatod az ajtót a tartalék kulccsal. Ott van az...

– Az ajtó melletti cserepes növény alatt, tudom – fejeztem be a mondatot.

És bár Amy terve határozottan észszerűbb volt, a pontosságomnak lőttek vele.

Amy szülei fél nyolckor indultak el, tizenöt perccel az első órák kezdete előtt. Amint becsukódott mögöttük az ajtó, végigszaladtam a folyosón, majd be a fürdőszobába, hogy valamelyest megtisztálkodjak, aztán lerohantam a lépcsőn, ki az ajtón.

Bezártam a házat, átfutottam az udvaron, és végigloholtam a Milton Streeten Grayson vegyesboltjának a parkolója felé igyekezve, ahol előző este a kocsimat hagytam.

– Jó reggelt, Gert! – paskoltam meg az ősrégi kombi motorház-tetejét. Borzalmas egy tragacs, de legalább az enyém. Bemásztam a kormány mögé. – Remélem, jól aludtál, de sietek, úgyhogy légy szíves, ma ne csesszél ki velem!

Elfordítottam a kulcsot. A motor felköhögött, de nem indult be. Felnyögtem.

– Csak ma ne, Gert! Könyörülj rajtam!

Ismét megpróbálkoztam a dologgal, és mintha Gert meghallotta volna a hozzá intézett imámat, a motor életre kelt. Rögtön rá is tapostam a gázra.

Már becsengettek, mire beálltam a végzősöknek fenntartott parkolóhelyek egyikére, ami azt jelentette, hogy bezárták az iskola főbejáratát. Kénytelen voltam megvárni, hogy az örökké zsémbes portás néni, Mrs. Garrison beengedjen.

– Sonya! – szólalt meg, amikor beléptem az épületbe.

Összerezentem. Gyűlölöm – és ezt úgy értem, hogy *gyűlölöm* – a rendes keresztneveimet.

– Elképtél! – jelentette ki, mintha valami újdonságot közölt volna.

– Tudom. Sajnálom, de...

Indulhat a műsor!

Megremegett az ajkam, és a szemem azonnal könnyel telt meg. Lesütöttem a szemem, és drámaian elcsukló hangon belekezdtem.

– A hörcsögöm, Lancelot ma reggel meghalt. Felébredtem, és így találtam rá... Ott volt a kerekében... mozdulatlanul... – Arcomat a tenyerembe temetve zokogni kezdtem. – Annyira sajnálom! Most biztosan azt tetszik gondolni, hogy butaság az egész, de annyira szerettem őt!

– Ó, drágám...

– Tudom, hogy nem mentség, de... én... annyira sajnálom Lancelotot!

Már kezdtem aggódni, hogy talán egy kicsit túlzásba viszem a dolgot, ám ekkor a portás néni a kezembe nyomott egy zsebkendőt, és együttérzőn megpaskolta a karomat.

– Sírd csak ki magad! – biztatott. – Tudom, milyen nehéz ez. Amikor tavaly Cirmi elpusztult... Tudod, mit? Írok neked egy igazolást az első órára. Majd azt mondjuk, családi probléma miatt késél. Ne aggódj! Biztosan nem lesz belőle gond.

– Köszönöm! – szípoztam.

Mire odaértem az emelt európai történelemre, már teljesen felszáradtak a könnyeim. Épp az óra kellős közepén léptem be a terembe. Sajnos Mr. Buckley nem az a fajta, akinek elsiklik a figyelme bármi felett, úgyhogy nem tudtam csendben hátralopózni a helyemre.

– Sonny! – szólított meg. – Örülök, hogy végre te is megtisztelsz bennünket a jelenléteddel.

– Elnézést, hogy félbeszakítottam az órát – válaszoltam. – Itt az igazolásom.

Átnyújtottam neki a papírlapot, amit a portán kaptam. Gyorsan átolvasta, és bólintott egyet.

– Jól van. Ül le! Jó lenne, ha elkérné az óra első feléről a jegyzeteket.

– Ennyi? – szólalt meg Ryder Cross, amikor leültem mögé. – Fél órát késik, és semmilyen következménye nincs a dolognak?

– Igazolása van, Ryder – felelte Mr. Buckley. – Szerinted milyen következményekkel kellene járnia a késésének?

– Nem tudom – ismerte el Ryder. – De megzavarta az órát azzal, hogy késett, és nem ez az első eset. DC-ben sokkal szigorúbbak voltak a tanárok. Szinte sosem fogadtak el semmilyen magyarázatot. És a diákokat is sokkal jobban érdekelte a tanulmányi előmenetelük. Úgy látszik, itt bármit lehet.

Olyan erősen forgattam a szemem, hogy szinte már fáj.

– Akkor menj vissza! – szóltam oda neki. – Ne aggódj miattunk, egyszerű hamiltoni népek miatt! Majd csak megleszünk valahogy nélküled. Sőt, még csak hiányozni se fogsz olyan nagyon.

Egyetértő mormogásokat hallottam a terem többi részéből. Még Mr. Buckley is bólintott, igaz, szinte észrevétlenül.

Ryder megfordult a székében, hogy a szemembe nézhessen. Az a szomorú igazság, hogy ha nem lenne ekkora tahó, mindenki odáig

lenne érte. Barna bőre makulátlan, a szeme pedig megdöbbenően világoszöld. A haja rövid, jól fésült, de mindig úgy öltözik, mintha épp valami tök ismeretlen zenekar koncertjére tartana. Egy kicsit ziláltan fest, de nagyon is szándékos a dolog. A ruhái viszont... Mintha pont az ő vékony, ám izmos testére szabták volna őket! Néha láttam, hogy vastagkeretes szemüveget hord, de *tuti*, hogy nincs gond a látásával.

Összefoglalva: nagyon helyes, de idegesítő hipszter.

A félév elején iratkozott át a Hamilton gimibe, de eddig mást sem hallottunk tőle, mint az iskola és a diákok pocskondiázását. A Washington DC-i iskola menzája sokkal jobb, a DC-i diákok gyorsabban mennek a folyosón, a tanárok sokkal jobban képzetek, a focicsapat sokkal több meccset nyer, satöbbi, satöbbi.

Nem mintha odáig lennék a suliórt, de még engem is idegesített a viselkedése. Csak rontott a helyzeten, amikor elkezdett bunkó posztokat írogatni a Facebookra arról, milyen szerencsétlen kisváros Hamilton. Az írásai láttán már-már úgy tűnt, fizikai fájdalmat okoz neki, hogy nincs errefelé egyetlen ötcsillagos étterem sem.

Ennek az lehet az oka, hogy Ryder gazdag családból származik. Politikuscsaládból. Az apja Maryland állam képviselője, amit Ryder sosem szalasztott el megemlíteni nekünk, ha alkalma kínálkozott rá. Ahogyan azt sem, hogy szerény véleménye szerint egész Hamilton és a város minden lakosa egy rakás szerencsétlenség.

Mármint, Amyt kivéve mindenki. Merthogy undorítóan egyértelmű volt: Ryder belezúgott a legjobb barátnőmbé, aki a legkevésbé sem viszonzta a srác érzéseit. Persze nem hibáztattam őt. Amy gyönyörű és gazdag, pont olyan, mint Ryder. A különbség csak az, hogy Amy az a fajta lány, aki személyre szóló karácsonyi lapot ad a menzás néniknek, Ryder meg egy köcsög.

Még mindig engem bámult, és hirtelen zavarni kezdett, hogy már majdnem egy hete ugyanabban a farmerban jártam, és a pólóm ujja is elszakadt. Kiegyenesedtem és farkasszemet néztem vele, szinte provokálva, hogy próbáljon csak meg összehasonlítani a fővárosi lányokkal, de még mielőtt bármit is mondhatott volna, Mr. Buckley megköszöri a torkát.

– Jól van, gyerekek. Elég legyen! A történelem folyamán rengeteg dolog történt, nekünk viszont csak egy évünk van arra, hogy az anyag végére érjünk. Térjünk vissza az empirizmushoz és Francis Baconhoz, akitől tudom, hogy rögtön megéheztek, de azért haladjunk tovább!

Ryder előrefordult, én pedig előszedtem a füzetemet, hogy korgó gyomorral jegyzetelhessek a brit filozófusról.

Egészen a harmadik óráig úgy tűnt, minden rendben van, ám ekkor észrevettem, hogy Amynél hagytam a kémiakönyvemet. Meg kellett győződnöm Mrs. Taylort – akiről köztudott, hogy szemét és ennél kevesebbért is intót ad –, hogy az Oak Hill-i gyerekkórházban korrepetáltam a beteg gyerekeket, és véletlenül otfelejtettem a könyvet.

– Holnap elhozom – ígértem. – Úgyis meglátogatom a következő kemoterápia előtt. Nem fogom elfelejteni, visszakérem!

És bevette. Sima ügy volt.

Tudtam, hogy borzalmas ember hírében állok. De szerettem áldásként gondolni arra, hogy ilyen jól hazudok. Miért lenne ilyen képességem, ha nem azért, hogy használjam? Főleg az ilyen napokon, amikor úgy tűnt, minden rosszul alakul.

Nem volt elég pénzem, hogy ebédet vegyek, úgyhogy ahelyett, hogy beismertem volna, nincs minden rendben otthon, és egy lyukas garasom sincs, inkább elsírtam a vajszívű kasszásnak, hogy a

sulitól néhány sarokra kéregető hajléktalannak adtam az utolsó fi-tyingemet is.

Úgyhogy ingyen adta az ebédet.

Később elszakadt az ócska, kétdolláros flip-flopom pántja, tesin az arcomba csapódott a labda, az pedig már csak hab volt a tortán, hogy még meg is jött.

Amy karmának hívta volna. Azt mondta volna, hogy így büntet az univerzum a sok kamuzásért. De, hogy őszinte legyek, a hazudozás segít. Amikor úgy tűnik, kicsúsznak a kezem közül a dolgok, a hazugságoktól valahogy ismét a kezemben érzem a gyepőlőt.

Biztos voltam benne, hogy ennél rosszabb már nem lehet, és valószínűleg ez volt a legnagyobb hiba, amit csak elkövethettem. Ha az ember elhiteti magával, hogy rosszabb már nem lehet, akkor tutira bebizonyosodik, hogy nem így van.

– Akkor este találkozunk? – kérdezte Amy, amikor elindultunk a végzősök parkolója felé.

– Aha. Viszont nem tudok írni, úgyhogy figyelned kell. A szokásos időben jövök majd.

– Oké – ölelt meg gyorsan. – Érezd jól magad a munkahelyeden!

Integetve figyeltem, hogy Amy a Lexusához siet. Próbáltam elhittetni magammal, hogy nem vagyok iszonyatosan féltékeny rá, amiért ilyen gazdagok a szülei és szuper kocsija van. Végül is, itt van nekem Gert. Ki ne akarná Gertet?

Lehet, hogy jól hazudok, de ezt még én sem vettem be, egyetlen pillanatra sem.

Bemásztam a kocsiba, és az anyósülésre dobtam a táskámat.

– Jól van, Gert – dugtam be a kulcsomat a helyére. – Ideje munkába indulni!

Bár (általában) megbízható munkaerőnek számítottam, Gert úgy döntött, ma nincs kedve elszállítani a melóba. A motor köhögni kezdett, de semmi sem történt. Lemerült az akksi, és húsz perc múlva kezdődött a műszakom a moziban.

Előkaptam a telefonomat, hogy felhívjam Amyt, vigyen el, de aztán eszembe jutott, hogy az ősrégi téglafonom nemrég beadta a kulcsot. Kiugrottam a kocsiból, hátha le tudom inteni, mielőtt kigurul a parkolóból, de már késő volt. Csak néztem, ahogyan a Lexus eltűnik a láthatáron.

Nem tudtam mit tenni. Ott ragadtam. Szükségem volt valakire, aki bebikázza a kocsimat, és ki tudja, mikor jön erre valaki, aki segíthet.

Lehet, hogy Amy elmélete a bosszúálló univerzumról mégiscsak helytálló, mert abban a pillanatban elkezdett zuhogni az eső. Erre csak egyféleképpen reagálhattam:

– A rohadt kurva életbe!

2. FEJEZET

AVÉGZŐSÖK PARKOLÓJA MÁR SZINTE TELJESEN KIÜRÜLT, amikor rákezdett az eső. Beültem Gertbe, aztán az épület bejáratát figyeltem, és reménykedtem, hogy hamarosan felbukkan valaki. Sajnálatos módon az első ember, aki megjelent – az én jövődöbéli megmentőm –, egy magas srác volt, aki egy ismeretlen zenekart reklámozó pólóban, szemmel láthatóan méregdrága kapucnis pulcsiban és egy kisebb vagyont érő farmernadrágban feszített.

– Ezt nem hiszem el! – sóhajtottam fel az ajtót kinyitva.

Legszívesebben megvártam volna a következő diákot, de ki tudja, akkor meddig üldögélhettem volna még itt. A többi autó tulajdonosa minden valószínűség szerint tanítás után még jó sokáig a sakkklubban meg a diákönkormányzati gyűlésen időzött. Az ilyen stréberekre nem számíthattam. Úgyhogy maradt Ryder Cross.

Kiugrottam a kocsiból, és a törökönnyemet a fejem fölé tartva igyekeztem megőrizni csigás fürtjeim szárazságát.

– Ryder! – kiáltottam a srác után, aki ekkorra már a parkoló felénél járt. – Hé, Ryder!

Megállt és hátrafordult. Nem volt nála esernyő, úgyhogy az eső átázta a ruháját, ami így rátapadt. Nem volt olyan rossz látvány.

De sajnos ahhoz, hogy a kérdésemre választ kapjak, ki kellett nyitnia a száját.

– Bedöglött a kocsim – magyaráztam. – Van bikakábeled vagy valami?

Elindult felém, de már útközben rázta a fejét.

– Nincs.

Felsóhajtottam.

– Hát persze hogy nincs. Hadd találjam ki, a fővárosi kocsik nem rohadnak le, igaz? De szervizbe sem kell hordani őket...

– Miért nem hívsz fel valakit?

– Tönkrement a telefonom.

– Úgy látszik, minden gallyra megy körülöttem.

– Tudod, nem mindenkinek politikusok a szülei, akik minden költségét fedezik. Egyeseknek meg kell dolgozniuk mindenért, amit akarnak. De azért értékelem, hogy aggódsz miattam.

Égnek emelt tekintettel válaszolt:

– Ha ilyen vagy, akkor inkább hagyjuk. Már épp fel akartam ajánlani, hogy használhatod a telefonomat.

– Komolyan?

– Aha. Annyira azért nem vagyok seggfej.

– Ebbe inkább ne menjünk bele...

– Amyt hívod majd, nem?

Na, tessék! Már vártam, hogy mikor fog kibújni a szög a zsák-ból. Csak emiatt segített. De jól számított: ki mást hívhattam volna? Bár Amynek sincs bikakábele, legalább számíthattam rá, hogy elvisz a moziba.

Bemásztunk Gertbe. Mindketten bőrig áztunk, úgyhogy holnap tutira tiszta penész lesz az ülések kárpitbevonata – már alig várom! Ryder odaadta a mobilját (pont olyan volt, mint Amyé), én pedig

gyorsan beütöttem a barátnőm számát. Az övé volt az egyetlen, amit fejből tudtam.

– Igen, tessék!

– Szia, Amy!

– Sonny? Honnan hívsz? Nem ismerős ez a szám.

– A legkedvencebb diáktársunk volt olyan nagylelkű, hogy engedélyezett egy telefonhívást a készülékéről.

Csak a némaság felelt.

– Kölcsönkértem Ryder telefonját – magyaráztam.

– Ó!

Nem kellett látnom Amy arcát ahhoz, hogy tudjam, pisze orra felett ráncokba gyűlt a bőr.

– Lerobbant a kocsim, és a telefonom is tönkrement. És ott kell lennem a munkahelyemen... basszus, hét perc múlva! Segíts!

– Megyek!

Visszaadtam Rydernek a telefonját.

– Visszajön értem. Úgyhogy most már utadra engedlek. – Minden cseppnyi akaraterőmre szükségem volt, hogy hozzátegyem: – És köszönöm. Hogy használhattam a telefonodat.

Vállat vont, de nem szállt ki a kocsiából.

– Segíthetek valamiben? – érdeklődtem.

– Nem. Csak gondoltam, megvárom, míg Amy ideér... Hogy tudjam, minden rendben van.

Felhorkantottam.

– Hogyne! Megértem, hogy nem tudnád elviselni, ha valami történne velem. Ryder, jobb lenne, ha hagynád ezt az egész Amy-dolgot. Idegesítő, sőt szánalmas, hogy így bele vagy zúgva, és ha kíváncsi vagy az igazságra, akkor most elárulom: nem jössz be neki. Egy kicsit sem.

– Bocs, nem tudtam, hogy Amy szóvivője lettél!

– A legjobb barát nője vagyok. Nem sok olyan dolog van, amiről ne tudnám, mit gondol. Próbállak megmenteni a szerelmi bánattól.

– Pontosan ugyanannyira érdekel téged, hogy összetörik-e a szívem, mint engem a te testi épséged. – Megrázta a fejét. – Már ne is haragudj, de inkább magától Amytől hallanám, hogy pontosan mit érez irántam.

– Nem fogod. Bármennyire is ki nem állhat, sosem mondaná a szemedbe. Túl kedves hozzá.

– Abból a kedvességből rád nem sok ragadt, ahogy látom.

A következő pillanatban Amy Lexusa befordult a parkolóba. Magamhoz vettem a táskámat, és kimásztam a kocsiból. Ryder nem sokkal lemaradva követett. Amy beállt az egyik üres parkolóhelyre, és hallottam, hogy kattant egyet az anyósülés felőli ajtó zárja.

– Pá! – vettem oda, és bepattantam a Lexusba.

De még mielőtt becsukhattam volna az ajtót, Ryder elkapta, hogy bedughassa a fejét a kocsiba.

– Szia, Amy! – köszönt lelkesen.

– Ó. Szia, Ryder!

– Hogy vagy?

– Köszönöm, jól.

– Ez azt jelenti, idegesíted – dekódoltam az üzenetet, mire Amy belém könyökölt.

– Milyen kellemetlen helyzet – fűzte tovább a szavakat Ryder. – Rendes tőled, hogy visszajöttél Sonnyért.

– Ez csak természetes. Köszí, hogy kölcsönadtad a telefonodat Sonnynak.

– *Sonny* itt ül mellettedek – szúrtam közbe. – És már egyébként is megköszöntem Rydernek.

– Mit tervezel a hétvégére, Amy? – érdeklődött Ryder.

Amy tágra nyíló szemmel pillantott rám, ami egyértelműen azt jelentette: *Édes istenem, segíts lekoptatni!*

– Ööö... még nem tudom – válaszolta végül.

– Hát, talán...

– Mehetnénk végre – vágtam közbe. – Látom, hogy épp udvarolni próbálsz az én drága barátnőmnek itt...

Ryder erre elpirult.

– ...de esik az eső, az ajtó nyitva, és az egész jobb oldalamat eláztatod!

– És már így is késésben van a munkahelyéről – tette hozzá Amy.

– Az meg a másik – helyeseltem.

– Igaz. Ne haragudjatok. Akkor hétfőn találkozunk!

– Valószínűleg – felelte Amy.

– Nagyszerű. Sziasztok!

Ryder hátralépett, de még egy pillanatig nyitva tartotta az ajtót, hogy biztos lehessen benne, teljesen átáztatta a farmerem jobb szarát. Csúnya pillantást vettem rá az ablakon keresztül. Úgy tűnt, őt nem zavarja, hogy csuromvizes. Ami azt illeti, az én szememet sem bántotta a látvány.

– Miért kell, hogy egy ilyen helyes srác ekkora tahó legyen? – fordultam Amy felé, miközben kilóttunk a parkolóból.

– Az összes helyes srác az – helyeselt a barátnőm.

– A tesód nem.

– Ő is az volt.

Amy bátyja, Wesley, néhány évvel idősebb nálunk. Ő is részesült ugyanabban az égi ajándékban, mint a Rush család többi tagja: tökéletes genetikával van megáldva. Ugyanolyan sötét, göndör haja van,

mint Amynek, ő is magas, csak míg Amy vékony, addig Wesley széles vállú és izmos.

Fogalmazhatunk úgy, hogy mindig is bejött nekem. De ha igazán pontosak akarunk lenni, akkor inkább azt kellene mondani, hogy néhány évvel ezelőttig örültem, totálisan, fülig bele voltam esve.

Wesley elég nagy nőcsábász volt középiskolásként. Minden egyes lányt megfektetett, akit csak tudott.

Mindenkit, engem kivéve. Neki én csak a kis Sonny Ardmore voltam, a húga bajkeverő, ám tagadhatatlanul cuki legjobb barátnője. Hiába flörtöltem vele, sosem látott bennem mást, mint a kilencévest, aki a karját törte, amikor megpróbált lecsúszni a Rush-ház lépcsőjét szegélyező korlátan.

Most már persze mindegy. Végzősként Wesley járni kezdett egy Bianca nevű lánnyal, azóta is együtt vannak, és mindketten New Yorkban tanulnak.

Jó néhány perccel később befordultunk a mozi parkolójába. Egy aprócska létesítmény volt Oak Hillben, ami Hamilton után a következő város: itt van az összes nagyobb üzlet, étterem és alkoholvásárlási lehetőség.

Hamilton unalmas kisváros kevés lakossal és egyetlen jelzőlámpás keresztezéssel. Oak Hill a legközelebbi település, amire úgy istenigazából használhatjuk a „város” szót, a legközelebbi valódi nagyváros az autóval néhány óra alatt elérhető Chicago.

A rettenetesen kreatív névre hallgató Művész moziban csak külföldi és művészfilmeket játszanak, és nekem jutott az a megtiszteltetés, hogy extra vajás, szénhidráttal teli pattogatott kukoricát árúítsak a sznob vendégeknek. Nem ez az álommelóm, de legalább kerestem valamennyit.

– Kösz! – hálálkodtam Amynek. – Majd hazavitetem magam valakivel.

– De kivel? Egyik kollégád sem hamiltoni.

– Majd stoppolok. Csak hogy tudd, cukik a kamionsofőrök errefelé.

Amy rácsapott a karomra, én pedig felnevettem.

– Majd megoldom valahogy – szólaltam meg ismét.

– Vagy visszajöhettek érted, aztán együtt hazamegyünk.

– De a szüleid...

– Péntek este van. Megszokták, hogy nálunk vagyunk. Nem érdeklí majd őket, és biztos nem fogják felhívni anyukádat. Aztán holnap reggel anya bebikázza a kocsidat. – Amy elmosolyodott. – Nem kell mindig túlkomplikálni a dolgokat.

Bólintottam.

– Jól van. – Áthajoltam az ő felére, és megöleltem. – Olyan jó barát vagy! Nem tudom, mihez kezdenék nélküled!

Ha bárki ilyesmit mondana nekem, tuti, hogy elejtenék valami ironikus megjegyzést, vagy akár be is szólnék – még hozzá automatikusan, megszokásból. De Amy nem ilyen. Az ölelést viszonzva így felelt:

– Én sem tudom, mihez kezdenék nélküled!

Kimásztam a Lexusból, és átvágtam a szinte teljesen üres parkolón a mozi felé.

– Késtél! – harsant a kiáltás abban a pillanatban, hogy beléptem.

– Sajnálom, Glenda.

– Az most nem lesz elég.

Mindez a kukoricapattogtató mögött álló főnökömtől érkezett – egy magas, széles vállú nőtől fekete, állig érő hajjal és cicaszemüveggel.

Mogorva tekintetéből és a vastag nyakán lüktető erekből arra következtettem – mondhatni, úgy sejtettem –, hogy *talán* ideges.

– Ma kezdtük el vetíteni azt az új tengeri teknősös dokumentumfilmet, és lemaradtál a rohamról. Munkaerőhiány lépett fel miattad.

Kinéztem az ablakon. Legfeljebb hat autó állt a parkolóban.

– Roham volt? Tényleg?

– Péntek van.

– Fél négy van.

– Nem. Fél négykor kellett volna ideérned. Már majdnem négy óra.

– Glenda...

– Elegem van, Sonny! Folyton ezt csinálsz. Megmondtam a múltkor, hogy ha még egyszer előfordul, szedheted a cuccodat!

Tényleg ezt mondta. De úgy gondoltam, hogy csak puffog egy sort. Gradyt, az egyik kollégámat, már ezerszer kirúgással fenyegette, aztán azóta sem repült. Biztos voltam benne, hogy a Művész moziból soha senkinek nem adják ki az útját.

– Arról nem is beszélve, hogy katasztrofálisan nézel ki! Nézz végig magadon, Sonny! Teljesen átáztál. Senki sem akarja egy ilyen alkalmazottól megvenni az ételt.

– Sajnálom, Glenda. Lerobbant a kocsim, és a telefonom is tönkrement. Próbáltam segítséget szerezni, de aztán eleredt az eső...

– Ne! Már a hazugságaid is hihetetlenek.

– De hát nem hazudok!

Legalábbis ezúttal nem.

– Miért higgyem el akár egy szavadat is? – kérdezte Glenda.

Nem tudtam mit válaszolni. Számtalanszor hantáztam már neki az elmúlt egy évben, amióta a Művész moziban dolgozom. *Igen,*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

letakarítottam a kettes teremben a rágót az ülések aljáról... Nem, nem köptem bele annak a seggfejnek az üdítőjébe... Azért késtem, mert a nagyapámnak szívrohama volt, de ne aggódj, már jól van! Tényleg nem volt oka rá, hogy elhiggye, amit mondok.

– Elegem van, Sonny! – fakadt ki ismét. – Ki vagy rúgva!

– De hát... – És ekkor úgy döntöttem, ismét igazat mondok. – Nagy szükségem van a pénzre. Jobban, mint bármikor.

Arcvonásai meglágyultak, de csak egy kicsit.

– Akkor talán a következő munkahelyeden jobban odafigyelsz majd – mondta, aztán sarkon fordult, és elindult az irodájába.

Kölcsön kellett kérnem Grady mobilját, hogy felhívjam Amyt. Vékony vajréteg fedte a billentyűket, és kénytelen voltam jó néhány centire tartani az arcomtól, nehogy véletlenül megfertőződjek valamivel. Amy még vissza sem ért Hamiltonba, úgyhogy egyszerűen csak megfordult, és visszajött értem a moziba.

Odakint vártam, a szakadó esőben. Tudtam, hogy ha odabent maradok, neki fogok esni a kukoricapattogatónak. Nem azért, mert kirúgtak. Kinek kell egy ilyen szar állás egy moziban? Na jó, *nekem* igen, de most nem ez a lényeg. Nem, nem az dühített fel ennyire, hogy kirúgtak – hanem minden más együttvéve. A probléma anyámmal, a tönkrement telefonom, a bedöglött kocsim, a borzalmas napom meg a szar életem.

Igen, abban a pillanatban egy klisés, vinnyogó tinédzser voltam. És Amy szerint hajlamos vagyok túldramatizálni a dolgokat, úgyhogy volt rá némi esély, hogy ha odabent maradok, akkor csak rontok a helyzeten. Például Glenda fejére borítok egy pohár meggyes jégkását. Végül is azóta ábrándoztam erről, hogy elkezdtem neki dolgozni.